

2/2012

Ročník 89

Mykologický sborník

Časopis českých houbařů



Vzácná varieta vláknice otrubovité – *Inocybe furfurea* var. *rufotacta* – nalezena v Kersku

Je všeobecně známo, že osada Kersko nedaleko Sadské v okrese Nymburk se vyznačuje bohatstvím hub. Vyskytují se zde zejména ty druhy makromycetů, které upřednostňují místa s dostatkem světla ve smíšených lesních či parkových porostech na lehkých písčitých půdách. K jejich hojnému růstu zde přispívají i drenážní příkopy podél místních silniček pokryté většinou řídkou bylinnou vegetací, kde je dostatek tepla i vláhy, a kosené trávníky na veřejných místech a kolem zahrad místních usedlíků. Naopak tam, kde je půda pokryta hustým bylinným porostem a travou, čili na neudržovaných místech, téměř nic nenajdeme. Velmi zajímavé či vzácné druhy hub zaznamenáváme zejména v centrální části osady, tj. v místech, kde podloží je tvořeno čtvrtohorními navátými písiky pestrého mineralogického složení, často včetně vápnitých složek. Vhodné prostředí zde nacházejí mimo jiné některé druhy rodu *Inocybe* preferující neutrální až bazické půdy jako např.: vláknice amethystová – *I. amethystina*, běloplstnatá – *I. albovelutipes* (Bušek 2007), Bresadolova – *I. bresadolae*, černající – *I. xanthomelas*, hvězdovýtrusá – *I. asterospora*, hořkomandlová dvouvýtrusá – *I. hirtella* var. *bispora*, lesknavá – *I. nitidiuscula*, skvrnitá plavá – *I. maculata* var. *fulva*, ploštičná – *I. quietiodor*, tmavonohá – *I. tenebrosa* a význačná – *I. insignissima* (Bušek 2008). Toto zjištění je zajímavé zejména proto, že osada je součástí přírodního parku Kersko-Bory (oblast zhruba mezi obcemi Velenka, Hradištko a Třebestovice), který leží převážně na chudých štěrkopískových či hlinitopísčitých půdách kyselého charakteru. Nevšední nález vzácného druhu vláknice se podařil po vydatných deštích 10. září 2011 na společné obhlídce s Helenou Hamerskou a Michalem Mikšíkem. Asi 100 m jižně od známého Josefského pramene jsme narazili na skupinu asi 10 plodnic, které vyrostly mezi drobnými oblázky písku spoře pokrytými mechem a travou před drátěným plotem jedné zahrady, který lemovala řada mladých ořezaných smrků tvořících jakýsi živý plot. Po obou stranách tohoto asi 30metrového úseku rostou solitární borovice a za silnicí listnáče, zejména duby.

Nalezené plodnice připomínaly na první pohled vláknici potměchuťovou – *Inocybe dulcamara*, která roste v Kersku dosti hojně na podobných místech. To byl však skutečně jen první dojem, neboť povrch klobouku mladých jedinců byl v tomto případě velmi tmavý, téměř černý, hrubě rozpraskávající, později světlejší, jakoby odřený, pokrytý drobnými odstávajícími šupinkami, a třeně byl hladký, voskovitý, v horní části zřetelně narůžovělý. Podrobné prozkoumání

^a Adresa autora: Moskevská 499/50, CZ-10100 Praha 10. E-mail: bbusek@chello.cz.

mikroznaků pak obrátilo mou pozornost definitivně jiným směrem, a sice k taxonu, který je v literatuře uváděn jako *Inocybe rufotacta* Schwöbel et Stangl nebo jako *Inocybe furfurea* var. *rufotacta* (Schwöbel et Stangl) Kuyper.

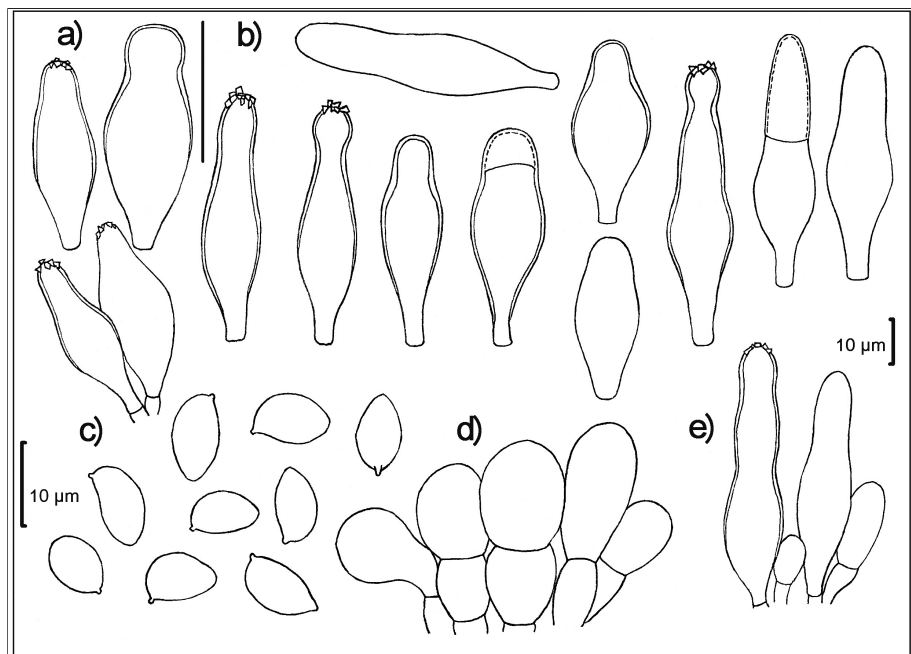
Vláknice otrubovitá rezavějící

***Inocybe furfurea* var. *rufotacta* (Schwöbel & Stangl) Kuyper**

Klobouk až 3×0,8 cm velký, v mládí vyklenutý až vyhrblý, později se rozprostírající, s širokým tupým hrbolem na temeni nebo i bez něj, s okrajem rovným nebo mírně zvlněným, později mírně zdviženým, postupně rozpukávajícím. Povrch je nejprve téměř hladký, ale brzy plstnatý až jemně zrnitý, bez viditelných zbytků vela, na temeni postupně rozpukávající, směrem k okraji paprscitě vláknitý, s oddělujícími se vlákny, které vytvářejí drobné klínovité odstávající šupinky (povrch je jakoby odřený), v mládí tmavě hnědý, na středu až černý, s masově načervenalým odstínem, později světlejší, žemlově až skořicově hnědý, přičemž pod oprýskanými šupinkami, zejména na okraji, je vidět světlejší, až kontrastní, trama klobouku. *Lupeny* řídké, L = 35-40, l = 1-3, široké až břichaté, zhruba do poloviny šířky připojené na třeně a zoubkem krátce sbíhající, na většinou nerovném ostří v mládí s nenápadnou světlou nitkou, v mládí bělavé s růžovým nádechem, po otlacení na ostří masově hnědočervené, pak vodnatě hnědnoucí, na ploše místy špinavě žlutohnědé, s hnědými skvrnkami, zejména u starších plodnic. *Třeně* až 3,5×0,5 cm velký, v mládí rovný, válcovitý, pak většinou prohnutý, jakoby smáčknutý, někdy i zploštělý, na povrchu někdy mírně zvlněný až hrbolatý, na bázi rovný či jen oble rozšířený, bez hlízky, voskovitý, podélně jemně vláknitý, řídce pokrytý shluky trahajících se vláček (dojem žíhání), jen na samém vrcholku řídce ojiněný, kortina nepozorována; zbarven je dohněda, někdy i tmavěji, pak v barvě povrchu klobouku, nad bází světlejší, v mládí v horní polovině narůžovělý až masově načervenalý, u starších plodnic místy drobně hnědě tečovaný (lupa!). *Dužnina* v klobouku vodnatě zašedlá, pod pokožkou nahnědlá, nad lupeny bělavá, ve třeni vodnatě nahnědlá, více v okrajové vrstvě, v horní polovině zbarvená stejně jako povrch třeně, v bázi bělavá.

Mikroznaky. Výtrusy jsou hladké, pravidelné, elipsovité nebo téměř mandlovité, v profilu pod apikulem často zploštělé až mírně stlačené, v dorzálním pohledu až vejčité, na apexu většinou oble kuželovité až tupě zúžené, 8,5-11,3×5-6(-6,5) μm velké (měřeno 40 výtrusů z čerstvého materiálu). Pleurocystidy hojné, vakovité, (široce) lahvovité, často až hlavaté, s vnější inkrustací na vrcholu i bez ní, metuloidní, avšak se stěnami jen 0,5-1(-1,5) μm širokými, slabě amoniopozitivními (žloutnutí v 5% KOH po předchozím ponoření do 10% NH_4OH), 45-70×14-20 μm velké. Cheilocystidy málo četné, podobné pleurocystidám ale poněkud menší, většinou vakovité. Kaulocystidy řídce roztroušené

pod nasazením lupenů, válcovité až štíhle lahvovitě, metuloidní ale většinou méně diferencované než hymeniální cystidy, se stěnami jen ca 0,5 μm širokými, amoniopozitivními, 57-66 \times 13-20 μm ; mezi nimi hojně vyrůstají široce kyjovité až kulovité tenkostěnné buňky, často zřetězené (2-3 články), velké 24-44 \times 21-23 μm . Pokožka klobouku tvořena přilehlými (periklinálními) hyfami, v horní vrstvě inkrustovanými, širokými 5-14 μm .



Obr. 15: Vláknice otrubovitá rezavějící – *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. a) cheilocystidy, b) pleurocystidy, c) výtrusy, d) cauloparacystidy, e) caulocystidy (PRM 860230). Kresba Bohumil Bušek.

Poznámky

Výše uvedené plodnice vláknice s hladkými výtrusy z Kerska odpovídají taxonu popsanému jako *Inocybe rufotacta* (Schwöbel a Stangl 1982), který se vyznačuje skořicově či kaštanově hnědým, rudohnědým, na temeni až téměř černým kloboukem, po poranění rudnoucími lupeny, které postupně žloutnou až hnědnou, přičemž ve stáří se už barevně nemění, a jen v horní části ojněným červenohnědým třeněm, světlejším než klobouk. Tato stručná charakteristika

vystihuje hlavní makroskopický rozdíl oproti velmi blízkému druhu *Inocybe furfurea* Kühner, který nemá barevně proměnlivé lupeny. Německý specialista na rod *Inocybe* J. Stangl nicméně zaznamenal ještě jeden – mikroskopický – rozdíl spočívající v odlišné stavbě hymeniálních cystid^b. Tento typ cystid zachytil ve své monografii na obr. 41 (Stangl 1989). Jsou kyjovité až téměř oválné, na apexu oblé, někdy v krku zúžené až hlavaté a mezi nimi se nacházejí hojně nafoukle kyjovité či hruškovité paracystidy. Ty naopak nejsou přítomné mezi hymeniálními cystidami typu „*furfurea*“, které jsou téměř válcovité až mírně vřetenovité (l.c., obr. 40). Výše uvedené rozdíly vedly Stangla k popsání nového druhu.

Jeho přístup však později nesdílel holandský mykolog T.W. Kuyper, který tento druh přiřadil jako pouhou varietu právě k *I. furfurea* Kühner, přičemž použil původní jméno jako basionymum, takže vznikla nová kombinace *Inocybe furfurea* var. *rufotacta* (Schwöbel et Stangl) Kuyper. Jeho přístup lze pochopit tak, že nezjistil žádné mikroskopické odlišnosti od Kühnerova druhu (Kühner 1955) při studiu typového materiálu *I. rufotacta*, tj. Schwöbelova sběru z Karlsruhe, jak to vyplývá z jeho monografie evropských hladkovýtusých vlákníc (Kuyper 1986). Kuyperův závěr považuje za možný i francouzský mykolog P. Reumaux, který pochybuje o tom, že výše uvedená Stanglova pérovka je charakteristickým vyobrazením mikroznaků typu „*rufotacta*“, neboť neodpovídá Reumauxovým vlastním sběrům z Loiret a Arden ve Francii (Reumaux 2001). Je však pravděpodobné, že Stangl ve své monografii (1989) na rozdíl od Kuypera nepopisuje pouze typový materiál, ale daný druh kumulativně i na základě jiných sběrů, např. z Augsburgu. Právě o odlišnou morfologii cystid opírá naopak své uznání původního Schwöbelova a Stanglova druhu italský mykolog E. Ferrari (2006). Podle něj se jedná o relevantní rozlišující znak v případě, že lupeny plodnic někdy v nepříznivých meteorologických podmínkách (při velmi vydatných deštích nebo naopak za sucha) na dotyk nečervenaají. V této souvislosti je třeba uvést, že pleuro- i cheilocystidy pozorované u kerského sběru jsou rozhodně blíže typu zachycenému Stanglem v jeho monografii na obr. 41 („*rufotacta*“) než typu na obr. 40 („*furfurea*“).

Z uvedeného vyplývá, že správné vyhodnocení daného taxonu není snadné a že různí mykologové se ve svém nazírání na něj liší, a to někdy i dost podstatně, jak je dobře patrné z následujícího příkladu. Kuyper (1986) řadí *Inocybe furfurea* včetně variety *rufotacta* do tzv. supersekcce *Marginatae* mezi druhy s hladkými výtrusy bez kortiny, u nichž se „pravé“ (metuloidní) kaulocystidy vyskytují (téměř) po celé délce třeně. Naopak do tzv. supersekcce *Cortinatae*, která je, jak už název napovídá, charakteristická přítomností kortiny, zahrnuje

^bPojem „hymeniální cystidy“ se u lupenatých hub používá z praktických důvodů jako souborné označení, pokud není třeba definovat rozdíly mezi cheilo- a pleurocystidami.



Obr. 16: Vlákniče otrubovitá rezavějící – *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. V Kersku nalezl a fotografoval 10.IX.2011 Bohumil Bušek (PRM 860230).



Obr. 17: Vlákniče otrubovitá rezavějící – *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. V Kersku nalezl a fotografoval 10.IX.2011 Bohumil Bušek (PRM 860230).



Obr. 18: Vlákničie otrubovitá rezavějící – *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. V Kersku nalezl a fotografoval 10.IX.2011 Bohumil Bušek.



Obr. 19: Vlákničie krvavějící – *Inocybe haemacta*. U potoka pod Bílými stráněmi u Litoměřic pod lískami a jasany fotografoval 31.VIII.2011 Martin Kříž (PRM).

Kuyper druhy, u nichž jsou kaulocystidy přítomné jen v horní části třeně (max. do 1/3 odshora). Stangl však ve svém popisu uvádí třeně „ojíněný jen nahoře“, čemuž mimochodem odpovídá i náš sběr z Kerska. Jen na vysvětlenou: jsou to právě kaulocystidy, které jsou na tření plodnic pozorovatelné pod lupou nebo i pouhým okem jako „ojínění“. Z toho vyplývá, že Kuyper, který vytvořil obě „supersekcce“ uměle pro snadnější orientaci v nepřehledném rodu *Inocybe*, nadřadil přítomnost či nepřítomnost kortiny na tření taxonomicky nad výskyt kaulocystid tamtéž. Jeho přístup se zdá být opodstatněný – aspoň na úrovni podrodu – i podle některých nejnovějších fylogenetických studií založených na makromolekulární analýze (Ryberg a kol. 2010). Zcela odlišný přístup zaujal naopak francouzský mykolog M. Bon, který ve svém klíči (Bon 1997) vymezil rod *Inocybe* až do úrovně podsekcí. Přitom v rámci podrodu *Inocybe* v pojetí Kühnera (jen druhy s hladkými výtrusy a metuloidními cystidami) zařadil – právě podle rozsahu výskytu kaulocystid na tření – samostatný druh *Inocybe rufotacta* do sekce *Tardae* M. Bon (třeně ojíněný jen nahoře), podsekcce *Tardinae* M. Bon (druhy s růžovými, žlutými či oranžovými tóny). I přes zřejmou blízkost pak druh *Inocybe furfurea* zahrnul do sekce *Splendentes* Singer (třeně ojíněný po celé délce), podsekcce *Subbruneinae* M. Bon (narůžovělý třeně bez hlízy). To však někteří mykologové zpochybňují, např. již zmíněný P. Reumaux, často sám zastávce úzkého vymezení druhů, který považuje toto pojetí dokonce za „fatální omyl“. Ať tak či onak, jedná se o názornou ukázkou potřeby důkladné revize celého rodu *Inocybe* opírající se o nejnovější metody molekulární genetiky.

Pokud jde o habitat *Inocybe rufotacta*, podle většiny autorů roste na světlých místech, často v parcích, v trávě či na holé zemi pod buky, duby, habry, lískami či jinými listnáči na humózních, spíše hlinitých půdách, většinou v níže položených oblastech. Nález pod mladými smrky v blízkosti solitárních borovic na písčité půdě v Kersku se tedy zdá být spíše výjimečný, byť za poměrně úzkou asfaltovou silnicí rostou i na této lokalitě listnáče, převážně duby. To jistě stojí za zaznamenání, na druhé straně i jiné druhy vláknice nacházíme někdy pod jinými hostiteli, než jak se uvádí v literatuře. Zmínku o prostředí podobném tomu Kerskému jsem našel v Bulletinu přírodovědecké společnosti Freiburg (Senn-Irlet 2008), kde je uveden výskyt *I. rufotacta* v trávě (bezkolenci) na otevřených písčitých místech v borovém lese. Celkově jsou však zprávy o výskytu této vláknice v Evropě sporé, neboť je všude považována za velmi vzácnou.

Na závěr článku lze konstatovat, že jeho účelem je hlavně podat zprávu o výskytu vzácného taxonu z rodu *Inocybe* v ČR, o němž autor zatím nenalezl žádnou zmínku v české literatuře – na rozdíl od článku o *I. furfurea* var. *furfurea* Kühner v České mykologii (Stangl a Veselský 1976). Pokud jde o jeho klasifikaci

a správné pojmenování, je obtížné pokoušet se o nějaké jednoznačné závěry. V tomto směru se nicméně přikláním spíš k pojetí Kuypera, neboť, jak vyplývá z výše uvedených odlišných pohledů známých mykologů, není v tomto případě zatím dostatečně vyjasněna variabilita hymeniálních cystid. Jen pro zajímavost: v mezinárodní databázi Index Fungorum jsou obě pojednávána jména uvedena v současné době jako tzv. homotypická synonyma.

Za navržení českého jména „rezavějící“ pro varietu „*rufotacta*“ jakož i za další podnětné připomínky k tomuto článku bych chtěl poděkovat Mgr. Martinu Křížovi, kurátorovi Mykologického oddělení Národního muzea v Praze, kde je sběr plodnic z Kerska uchován jako položka herbáře pod značkou PRM 860230.

Literatura

- BUŠEK B. (2007): Vláknicce běloplstnatá – *Inocybe albovelutipes* Stangl, nápadný druh vláknicce z Kerska. Mykologický Sborník 84 (4): 110-114.
- BUŠEK B. (2008): Vláknicce význačná – *Inocybe insignisima* Romagn., další vzácná vláknicce z Kerska. Mykologický sborník 85 (3): 83-7.
- BON M. (1997): Clé mycologique du genre *Inocybe* (Fr.) Fr. 2éme partie. Sous-genre *Inocybe* = *Inocybium* (Earle) Singer. Documents Mycologiques 27 (108): 1-69.
- FERRARI E. (2006): *Inocybe* alpine e subalpina. II. Il genere *Inocybe* (Fr.) Fr. nel Nord Italia e paesi limitrofi. Fungi Non Delineati – Pars 34-36. Alassio 457 p.
- KÜHNER R. (1955): Compléments a la „Flore Analytique“. V) *Inocybe* léiosporés cystidiés (fin.). Bulletin Trimestriel de la Société Mycologique de France 49: 81-121.
- KUYPER T.W. (1986): A Revision of the Genus *Inocybe* in Europe I. Subgenus *Inosperma* and the smooth-spored species of Subgenus *Inocybe*. Persoonia, Suppl. Vol. 3: 1-247.
- REUMAUX P. (2001): Miettes sur les *Inocybes*. 4 série: *Inocybes* tigrés ou rimeux. Documents Mycologiques 31 (121): 3-21.
- RYBERG M., LARSSON E., JACOBSSON S. (2010): An evolutionary perspective on morphological and ecological characters in the mushroom family *Inocybaceae* (Agaricomycotina, Fungi). Molecular Phylogenetics And Evolution. Elsevier. <http://www.journals.elsevier.com/molecular-phylogenetics-and-evolution> (11.3.2010).
- SENN-IRLET B. (2008): Der Saaneboden bei Dürdingen/FR erweist sich als mykologisches Kleinod – die Fakten und die ökologischen Zusammenhänge. Bulletin der naturforschenden Gesellschaft Freiburg 97/98: 90.
- SCHWÖBEL, H., STANGL, J. (1982): Zwei neue Risspilz-Arten, gefunden im Stadtgebiet von Karlsruhe. *Carolina* 40: 9.
- STANGL J. (1989): Die Gattung *Inocybe* in Bayern. *Hoppea* 46. Regensburg.
- STANGL J., VESELSKÝ J. (1976): *Inocybe abietis* Kühner und irgend welche der nächst Verwandten (Beiträge zur Kenntnis seltener *Inocyben* Nr. 7). *Česká Mykologie* 30 (2): 65-79.

Bohumil Bušek: *Inocybe furfurea* var. *rufotacta* found in the Czech Republic

The article reports about occurrence of the rare *Inocybe furfurea* var. *rufotacta* (Schwöbel & Stangl) Kuyper in Kersko, a small summer resort which is a part of the village of Hradištko located in Nymburk district, Central Bohemia. About 10 fruit-bodies were found growing with sparse weeds among pebbles on sandy soil in an open sunny place, under young spruces (*Picea*), cut to form a decorative natural fence, and solitary pines (*Pinus*); broadleaved trees, mostly oaks (*Quercus*) grow across a narrow local asphalt road there. A detailed description of the find – probably the first one reported from the Czech Republic – is included and consideration given to various interpretations of the taxon under examination by some *Inocybe* specialists and to the currently used scientific names (synonyms). The specimens from Kersko are deposited in the herbarium of the Mycological Department of the National Museum in Prague (PRM 860230).

Obsah Mykologického sborníku 2/2012

Milí čtenáři	29
Zuzana Egertová, Martin Kříž: Výskyt vláknice krvavějící – <i>Inocybe haemacta</i> v České republice	30
Michal Mikšík: Vzácné a chráněné čirůvky České republiky 3: čirůvka modřínová – <i>Tricholoma concolor</i>	35
Bohumil Bušek: Vzácná varieta vláknice otrubovité – <i>Inocybe furfurea</i> var. <i>rufotacta</i> – nalezena v Kersku	39
Petr Pumr: Od vědecké nomenklatury po české názvosloví	45
Jaroslava Kubrová: Houby nejsou „na houby” aneb Proč a jak chránit houby	48

Různé

Zápis z valné hromady České mykologické společnosti konané podle § 29 stanov ČMS dne 4. června 2012 v posluchárně VŠ UMPRUM v Praze 1, náměstí Jana Palacha 80 (str. 51); Výsledky 38. Ročníku ochutnávký hub v sladkokyselých nálevech (str. 53).

Mykologický Sborník

Editor-in-chief: Jan Borovička, bore.bor@gmail.com

Technical editor: Jan Zavřel, Jan.Zavrel@gmail.com

Editorial staff: Bohumil Bušek, Jaroslav Landa, Anna Švecová

Subscription: € 15 (Europe), € 20 (other countries).

Contents of No. 2/2012:

Leading article by Jan Borovička: A few thoughts on Czech names of mushrooms (p. 29).
Main articles: Zuzana Egertová & Martin Kříž: Occurrence of *Inocybe haemacta* in the Czech Republic (p. 30); Michal Mikšík: Rare and protected *Tricholoma* species of the Czech Republic III – *Tricholoma concolor* (p. 35); Bohumil Bušek: *Inocybe furfurea* var. *rufotacta* found in the Czech Republic (p. 39); Petr Pumr: From scientific nomenclature to Czech names of mushrooms (p. 45); Jaroslava Kubrová: Why and how to protect wild growing mushrooms (p. 48); Jaroslav Landa: Report of the CzMSs activities in the period from the general meeting held in May 2011 to May 2012 (p. 51).

In addition to the main articles, summarised in the English language and listed in the Table of Contents, the present issue of Mykologický sborník contains interesting contributions from the branches and members of the Czech Mycological Society, minutes of the last CzMSs general meeting held in Prague on 4 June 2012 as well as, unfortunately, an obituary concerning the recent decease of a long-standing active member of the Society.

Figures: Front cover: *Amanita regalis*. Czech Republic, Velký Špičák. Photo by Jiří Burel. Fig. 13. *Tricholoma concolor*. Czech Carst (Central Bohemia), Zlatý Kůň Nature Reserve, 4 November 2011 leg., det. & photo by Michal Mikšík (PRM 860481). Fig. 14. *Tricholoma concolor*. Czech Carst (Central Bohemia), Zlatý Kůň Nature Reserve, 4 November 2011 leg., det. & photo by Michal Mikšík (PRM 860481). Fig. 15: *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. a) cheilocystidia, b) pleurocystidia, c) spores, d) cauloparacystidia, e) caulocystidia (PRM 860230). Drawing by Bohumil Bušek. Fig. 16. *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. Kersko (Central Bohemia), 10 September 2011 leg., det. & photo by Bohumil Bušek (PRM 860230). Fig. 17. *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. Kersko (Central Bohemia), 10 September 2011 leg., det. & photo by Bohumil Bušek (PRM 860230). Fig. 18. *Inocybe furfurea* var. *rufotacta*. Kersko (Central Bohemia), 10 September 2011 leg., det. & photo by Bohumil Bušek. Fig. 19. *Inocybe haemacta*. Near creek close to Bílé Stráně (vicinity of Litoměřice, North Bohemia) under *Corylus* and *Fraginus*, 31 August 2011 leg., det. & photo by Martin Kříž (PRM). Fig. 20. *Inocybe haemacta*. Lochenice (vicinity of Hradec Králové, East

Bohemia), under *Corylus*, 12 October 2011 leg., det. & photo by Zuzana Egertová (PRM). Fig. 21. *Inocybe haemacta*. Near Obora Pond (vicinity of Liteň, Czech Carst, Central Bohemia), under *Quercus*, *Corylus* and other broad-leaved trees, 28 October 2011 leg., det. & photo by Martin Kríž (PRM). Fig. 22. Photo Contest 2011, category: Mushroom in Detail. 1st place: *Micromphale foetidum*. Photo by Martin Kríž. Fig. 23. Photo Contest 2011, category: Mushroom in Detail. 2nd place: *Tremella foliacea*. Photo by Jiří Burel. Fig. 24. Photo Contest 2011, category: Beauty of Mushrooms. 2nd place: Forrest Lamps. Photo by Bohumil Bušek. Fig. 25. Photo Contest 2011, category: Beauty of Mushrooms. 3rd place: Hell. Photo by Jiří Burel. Back cover: Photo Contest 2011, category: *Amanita muscaria* (Selected Species). 1st place, photo by Martin Kríž.

★

Přehled výše příspěvků člena ČMS a výše úhrady za odběr Mykologického sborníku, aktuálně pro období 2009-2012.

Členský příspěvek činí 100 Kč, pro seniory a studenty 50 Kč. Předplatné za odběr Mykologického sborníku (4 barevná čísla ročně včetně poštovného) činí 150 Kč.

S radostí přivítáme jakýkoliv finanční dar, který použijeme na podporu tiskového fondu nebo pro jinou činnost České mykologické společnosti.

Úhradu (včetně případných nedoplatků) můžete provést:

a) Poštovní poukázkou (tu obdržíte s prvním číslem časopisu každého ročníku) na adresu a účet ČMS, Karmelitská 14, 118 00 Praha 1 prostřednictvím České pošty. Jako variabilní symbol použijte přednostně číselný kód uvedený na zmíněné poštovní poukázce, případně jako var. symbol uveďte členské číslo z vaší legitimace.

b) Převodem na účet ČMS u České spořitelny, č. účtu. 1933825359/0800 (jako var. symbol uveďte členské číslo z vaší legitimace).

c) Úhradou v hotovosti do pokladny ČMS v Karmelitské 14, 118 00 Praha 1, v úředních hodinách, které jsou v Po, Út a Čt od 9 do 12 hodin, jinak po předchozí telefonické dohodě, nebo zaplacením v rámci pravidelného cyklu pondělních houbařských přednášek v Praze, nebo po předchozí dohodě během libovolné mykologické akce v průběhu roku.

★

Tajenka křížovky z Mykologického sborníku č. 1/2012 zní: safránka, štavnatka, štitovka.

Z úspěšných řešitelů byl vylosován Ing. Jaroslav Rod, CSc., který obdrží sérii spolkových odznaků České mykologické společnosti.

Titulní strana: Muchomůrka královská – *Amanita regalis*. Na lokalitě Velký Špičák fotografoval Jiří Burel. Zadní strana obálky: Muchomůrka červená – *Amanita muscaria*. 1. místo ve fotosoutěži 2011 v kategorii Vybraný druh houby. Fotografoval Martin Kríž.

Mykologický sborník vydává Česká mykologická společnost, Karmelitská 14, 118 00 Praha 1, tel. 257 530 842. Mykologický sborník je zařazen na seznam recenzovaných neimpaktovaných periodik vydávaných v České republice (po aktualizaci roku 2010). Tisknou Ústecké tiskárny, s.r.o., Skorotická 729/3, 400 01 Ústí nad Labem. Předplatné 150 Kč, do ciziny € 15 (Evropa), € 20 ostatní. Odběr lze přerušit výpovědí do měsíce po vyjití předposledního čísla.

Výše členského příspěvku je 100 Kč, studenti a senioři 50 Kč. Předplatné časopisu je 150 Kč za rok včetně poštovného. Bankovní spojení: Česká spořitelna, č.ú. 1933825359/0800.

Šéfredaktor: RNDr. Jan Borovička, Ph.D. Technický redaktor: Ing. Jan Zavřel, Ph.D.

Členové redakce: Mgr. Bohumil Bušek, Ing. Jaroslav Landa, Ing. Anna Švecová.

Príspevky prijímame na e-mailové adrese redakce@myko.cz nebo na adrese České mykologické společnosti, nejlépe v elektronické podobě. Redakce si vyhrazuje právo články upravovat.

<http://www.myko.cz>

Toto číslo vyšlo v srpnu 2012 a má 28 stran. Další číslo vyjde v říjnu 2012.

Sazba provedena programem L^AT_EX. Všechna autorská práva vyhrazena.

Časopis založen r. 1919. Ročník 89.

Cena tohoto čísla je 35 Kč.

ISSN 0374-9436